

VESMÍR

speciální číslo časopisu Gymnázia Přírodní škola

PROJEKTY: Vítejte v Delfách, Detektivkou ke kvantové fyzice, Animace s příchutí soli, Nejsou vidět, ale slyšet a další

ROZHOVOR: Moje role je ředitel Vesmíru, Napsat autorské divadlo?, Hill House...

REPORTÁŽE: Dobyť Vesmíru, Ve zmrzlém těle zdravý duch, Když se o zábavu postará nehoda

poezie, fotosoutěž a další

Editorial

Na Přírodní škole se každý týden, den i hodinu děje mnoho zajímavých věcí. Naše škola má co nabídnout, a tak jsme se rozhodli, že Vám aktuální dění ze školních lavic nebo z různých akcí i výjezdů budeme zprostředkovávat v novém příroděškoláckém časopise. Naši redakci zatím tvoří čtyři studenti: Anežka, Maruška, Julča a Elijáš. V tomto čísle jsme si dali za cíl představit Vám výjezd Vesmír a vyzkoušet si při tom, co obnáší tvorba časopisu, aby pro nás bylo v budoucnu jednodušší náš časopis vydávat. Další čísla už nebudou jen o výjezdech, ale i o běžném životě na naší škole.

Vesmír je zimní výjezd, který je částečně sportovní, ale z větší části se zaměřuje na tvorbu uměleckých projektů. Vesmír je pravděpodobně můj nejoblíbenější výjezd, protože tu mám větší svobodu zvolit si, co se bude tvořit, a není tu nějaké předem dané téma. Svoje jméno dostal Vesmír podle chalupy, na které se každoročně koná. Ta se nachází v Orlických horách a je obklopena krajinou, která je v zimě ideální k natáčení filmů, které zde společně s divadly a videoklipy vznikají. Všechny umělecké projekty Vám v tomto čísle blíže představíme.

Elijáš Miffek

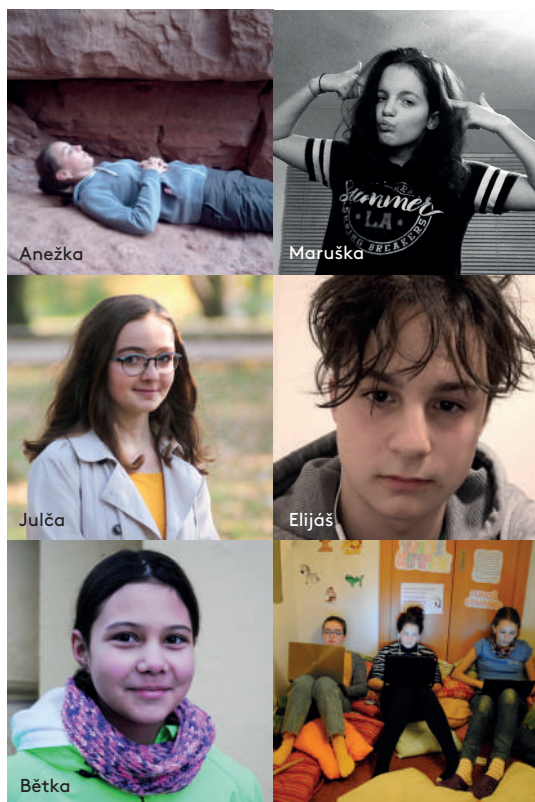

Vesmír • Tento časopis vydává Gymnázium Přírodní škola
Letohradská 370/1, 17000 Praha 7 - Holešovice
email: info@prirodniskola.cz • web: www.prirodniskola.cz
tel.: 283 922 299 • FB: Přírodní škola
redakce: Anežka Ptáčková, Marie Pávková, Julie Kadlecová
a Elijáš Miffek • ilustrace: Alžběta Šebánková
hlavička časopisu: Tomáš Kovář
fotografie: Tomáš Kudláček, Matouš Bičák, Elijáš
Miffek, Julie Kadlecová, Anežka Ptáčková, Rozálie
Kopecká, Vojtěch Havrda a Jitka Motejzíková
jazyková korektura: Jitka Motejzíková
sazba a grafika: Matouš Bičák
ÚNOR 2019 • neprodejné

Obsah

Vítejte v Delfách	3
Napsat autorské divadlo?	3
Detektivkou ke kvantové fyzice	5
Horor Hill House	6
Hill House je opředen tragickými osudy	6
Dobytí Vesmíru	8
Akta B opět na scéně	9
Nejsou vidět, ale slyšet	10
Animace s příchutí soli	11
Moje role je ředitel Vesmíru	12
Ve zmrzlém těle zdravý duch	14
Dobytí severního pólu	15
Hej, pane Newton!	16
Vítězná fotka ve fotosoutěži	17
Koutek mrazivé poezie	17
Když se o zábavu postará nehoda	19

Redakce

Autorům textů můžete napsat své postřehy a zpětnou vazbu na email ve formátu: prijmeni.jmeno@zak.prirodniskola.cz

Vítejte v Delfách

Julie Kadlecová

Jedním z připravovaných projektů je i divadlo „Vítejte v Delfách“, jehož autorem je Františka Ekrťová, studentka kvinty-Mí. Tato komedie o vykládání budoucnosti a důležitosti příkladné těmto proroctvím se odehrává v prostředí starověké věštírny. Důležitým prvkem tohoto vystoupení jsou choreografie, jejichž nácvikem zahájili herci svou zkoušku.

„Tak si to dáme úplně od začátku, ale s tím, že když holky odchází, já a Dolma jdeme na scénu,“ bere si hlavní slovo Kája, také studentka z Mí, která choreografii na píseň Little Party Never Killed Nobody z filmu Velký Gatsby vytvářela. Tanec i hudba jsou jejími koníčky už od dětství. Po chvíli pouští skladbu z reproduktoru a všech jedenáct tanečnic se staví na určená místa.

Nacvičují v „krbovce“, místnosti s krbem, piánem, stoly a židlemi, které jsou nyní odklizené ke stěnám – místo nich jsou vpředu na linoleu dvě matrace, aby kluky nebolela záda při kotrmelcích. Na jedné ze židlí sedí i vedoucí práce, paní učitelka Anežka.

Všichni, včetně čtyř kluků ze sekundy, se maximálně soustředí a se zápalem se podílí jak na tancování náročné sestavy, tak na jejích úpravách. „Nemám se otočit čelem?“ ptá se Andy, která ztvárňuje jednu z hlavních rolí – věstkyni Pithiu, „celou dobu jsem zády k divákům.“ „No tak se všichni otočíme čelem,“ souhlasí Kája.

Zkoušku přeruší Max s kulichem na hlavě a sovětskou vlajkou na zádech a Bedřich oblečený v kožešině a se zelenou parukou na hlavě, kteří natáčejí film Akta B. „Nemáte tu dřevo?“ ptají se. Odcházejí s košem plným polínek a já se raději nezajímám, na co je potřebují.

Během nacvičování se objevují i komplikace, zvláště pro ty členy projektu, kteří nejsou zvyklí na takovou fyzickou zátěž, a ještě k tomu na tvrdém linoleu (součástí sestavy jsou třeba i výskoky s překulením a dopadem na podlahu). „Hej, bolí vás záda?“ zavolá Andy do pléna. „Jo,“ odpovídají spontánně ostatní. „Mně už se trochu motá hlava,“ stěžuje si Dolma, která dělá hvězdu. Jáchym si při tančení narazil nos. Přestože jsou všichni vyčerpaní a zpocení, tancují dál.

Nakonec se dohodnou, že příště je čeká práce na hrané části divadla. Všichni doufají, že mezitím nezapomenou kroky sestavy. Mého odchodu si v zápalu práce téměř nikdo nevšímá.

A jak nacvičování divadla Vítejte v Delfách pokračuje po výjezdu? Vzhledem k tomu, že se letos na nácvik vyhradila jen jedna středa, a to těsně před Akademií, choreografii museli herci pod taktovkou Fanči a Káji zkoušet o školním fóru, čtvrtední hodině s velmi volným programem. „Kdybychom na to měli víc času, bylo by to určitě lepší,“ potvrzuje Fanča, „ale i tak to myslím zvládneme,“ dodává s optimismem.

Ať už divadlo dopadne jakkoli, bude i díky taneční složce určitě zajímavým uměleckým zážitkem.

Napsat autorské divadlo? Nebojte se, buď to vyjde, nebo ne

Julie Kadlecová

Jak probíhalo psaní divadla, co k němu Františku vedlo a jak hodnotí dosavadní průběh zkoušení? Toto a mnoho dalších zajímavých postřehů ze zákulisí jediného autorského divadla na letošní Akademii se dočtete v následujících řádcích.

Fančo, ty jsi jedna z iniciátorů letošních projektů. Proč ses rozhodla pro vytvoření autorského divadla?

Protože jsem to prostě chtěla zkusit.

To chce asi hodně odvahy. Mnoho lidí by mělo strach do toho jít. Obávala ses něčeho?

Ničeho jsem se nebála. Jenom jsem doufala, že se vše podaří, což ještě uvidíme. To je asi to jediné, jinak nemám žádný strach. Prostě to bude, nebo nebude.

V čem by se to mohlo nepodařit? Že herci nebudou umět svou roli nebo se to lidem nebude líbit?

Myslím, že se scénářem je naše skupina v pohodě a jde nám to parádně. Spíš mám strach z obecnstva, co si o tom bude myslet a jak bude reagovat v porovnání s ostatními divadly. Cimrmani se hrají potřetí. Také Ríša je už zkušený režisér, dělá nevím už kolikátý divadlo, asi šestý (smích). Přijde mi, že pokaždé, když bylo nějaké jiné divadlo než ta zaběhnutá, vždycky tak trochu propadlo. Takže to je taková výzva.

Jak probíhala práce na autorském divadle?

Člověk dostane nápad, který pak dál rozvíjí v hlavě. Musí si ale uvědomit, že v jednu chvíli by už další vymýšlení nemělo smysl, že je potřeba si sednout a napsat to. Já jsem si nejdřív řekla, že napíšu první verzi a uvidím, jak to dopadne, a když to nebude dobrý, tak napíšu další. Nakonec jsem to ale opravovala jen minimálně. Na začátku tedy záleží hlavně na tom, že do toho člověk jde, i když to může dopadnout špatně.

Máš nějaké rituály, které ti pomáhaly při psaní?

Ne.

Kdy se ti tvoří lépe, ráno nebo večer?

Prosím tě, je to vždycky úplněk, první den v měsíci, musí být půlnoc, jinak ze mě nevyleze vůbec nic.

Víš, že první den v měsíci většinou není úplněk?

No proto taky trvalo tak dlouho, než jsem ten scénář napsala, ale už je to tady, konečně!

Co je na psaní autorského divadla nejtěžší?

Něco napsat.

Myslíš pustit se do toho?

Pustit se do toho a možná taky vymyslet námět... Vzhledem k tomu, že už jsem ho ale měla vymyšlený docela dlouho, byl pro mě spíš problém divadlo napsat. Ale ani to nebylo tak těžký, šlo to vlastně překvapivě jednoduše.

Už jsi někdy něco takového dělala? Máš s něčím takovým zkušenost?

Mám, ale to bylo ještě amatérštější než tohle – když jsme byli na chatě, tak jsme společně se sourozenci a s kamarády secvičovali divadla, ale to byla docela jiná úroveň. Taky mi to ale určitě něco dalo.

Proč sis vybrala zrovna námět starověkých Delf?

Co Tě na něm zaujalo?

Delfská věštírna je vlastně docela absurdní místo, ale zároveň ho všichni bezpodmínečně respektovali a chodili tam kvůli každé hlouposti. Tak jsem si říkala, že by bylo vtipný, kdybychom to zparodovali, což se sice úplně nepovedlo, ale má to zase jiný rozměr, který uvidíte, když se budete dívat!

Je divadlo něčím specifické?

Můžete se těšit na super choroš choroš (choreografii – pozn.red.), protože máme super choreografku. Taky to má být komedie, tak uvidíme, jestli se budou lidi smát. Snažíme se přinést něco odlišného, protože Címrman, to už je známý humor, pak tu je Ríšovo divadlo (Hill house – pozn.red), který má taky svůj osobitý ráz. Naše divadlo bude zas jiný žánr, aby se to vyrovnávalo.

Když jsi mluvila o té choreografii, záviselo na tom i vybírání obsazení rolí? Museli mít herci nějaké taneční vlohy?

Vůbec. Myslím, že někteří z nich se dozvěděli o choreografii až tady (smích). Nebo možná na poslední schůzce ve škole.

Takže všichni souhlasili se zařazením taneční choreografie?

Co jim zbývalo... Souhlasili dobrovolně.

Na závěr ještě poslední otázka: co bys doporučila těm, kteří uvažují o psaní divadelní hry?

Ježíšmarjá (smích). No, nevím, nechci říkat to, co říká úplně každý. Prostě to napište, ne? Prdte na ty ostatní a napište si, co chcete. Buď to vyjde, nebo to nevyjde.

Detektivkou ke kvantové fyzice

Marie Pávová

Jedna z nejméně početných skupinek – tvoří ji čtyři studenti ze třídy Ný (kvarta) – se rozhodla natočit krátký film o kvantové fyzice, který bude později sloužit i jako učební pomůcka. Jejími vedoucími a zároveň tvůrci námětu jsou František Tichý a Matouš Bičák. Za kamerou stojí student Vavřínek Bořek. Samotný scénář tvořili všichni dohromady.

Když jsem za skupinkou přišla na klučíčí pokoj, kde má základnu, našla jsem tam jenom promrzlého Štěpána schovaného až po uši do modrého spacáku. Natáčení filmu totiž ten den probíhalo venku, a protože jsme na horách a je polovina ledna, každý by očekával, že tu bude hodně sněhu. A taky že je, někde až po kolena. Štěpán ale šel na natáčení jen v lehkých letních teniskách – ještě se v rohu místnosti koupaly v louži roztátého sněhu

napojené na „teplouše“ do bot. „Kluci venku ještě natáčejí,“ informoval mě Štěpán.

Po chvilce se do pokoje přičítal Ondra. Měl na sobě vínové džíny, které byly po kolena tmavé, jak byly nasáklé vodou. V ruce držel čepici, ze které pomalu kapala voda. Po drsné reflexi právě proběhlého venkovního natáčení a aktuálního počasí (sprška sprostých slov) se začal sušit.

„Jde o film, ve kterém se prostřednictvím detektivního příběhu vysvětlují některé části kvantové fyziky. Ukazují se tam i některé pokusy jako například dvouštěrbinový experiment a podobně,“ začali mi kluci jeden přes druhého vysvětlovat, o čem film je. Trošku jsem se pozastavila nad informací, že film zpracovávají jako detektivku. Od kluků jsem se dozvěděla, že podle vedoucího jejich práce je to nejjednodušší a nejvíce srozumitelná forma. „A vy tomu rozumíte?“ zajímalo mě. „No asi takhle. My jsme měli být ta skupinka fyzikálně a intelektově nadaných chlapců, ale ani teď to úplně nechápeme,“ shodli se. Tak doufejme, že budeme nakonec díky filmu složitým fyzikálním jevům rozumět lépe než kluci v průběhu natáčení.

Ve filmu se vysvětlují tyto jevy: Schrödingerova kočka, míra pravděpodobnosti, vlnění a elektrony, tunelování. Kdyby snad někdo nevěděl, co se za těmito pojmy skrývá, může nahlédnout do tabulky (děkujeme za konzultaci panu učiteli Filipovi). Film bude možné zhlédnout na Filmovém večeru, který proběhne pravděpodobně ze začátku nového školního roku.

Schrödingerova kočka

Myšlenkový experiment: kočka je v krabici s ampulkou s jedovatým plynem. Po určité době je 50% pravděpodobnost, že se ampulka rozpadne, jedovatý plyn unikne a kočku zabije. Dokud neotevřeme krabici, není možné říct, zda už se ampulka rozpadla. Kočka tedy může být jak živá, tak mrtvá.

Míra pravděpodobnosti

Míra pravděpodobnosti je veličina popisující množství pravdivě vyhovujících možností k celkovému množství různých variant.

Vlnění a elektrony

Elektron se může chovat jako částice i jako vlna.

Tunelování

S určitou pravděpodobností může částice překonat energetickou bariéru.

Horor Hill House

Anežka Ptáčková

Skvělé Herecké Hvězdy + skvělá Hudba = Horor Hill House

V letošním roce se mezi divadla zařadil i horor Hill house v režii bývalého studenta Richarda Sladkého (více se o divadle dozvíte v rozhovoru s Říšou). Skupinka se první dva projektové dny věnovala čteným zkouškám a výběrem hororové hudby a jiných zvuků. Místnost, kde tvořila naše časopisecká skupinka, byla hned vedle té, v níž se divadlo zkoušelo. Zničehonic se začaly z vedlejší místnosti ozývat děsivé zvuky. Docela jsem se lekla a šla se podívat, co se to vedle děje. Celá skupinka seděla pohromadě, na stole před nimi ležel reproduktor. „Já tam budu ležet ve tmě sama na jevišti a TOHLE se tam bude ozývat?!?“ poznamenala Markéta představitelka hlavní role.

Markéta hraje mladou ženu jménem Eleanor Vance, která dostane pozvání do tajemného domu zvaného Hill house. Eleanor je na Hill house napojena svou myslí a vnímá věci, které ostatní nezachytí. „Hraju Eleanor Vance, takovou trošku „vypsychlou“ dvaatřicetiletou paní,“ odpovídá Markéta na otázku, kdo je Eleanor. Se svou rolí se neztotožňuje: „Asi se vůbec se svou rolí v reálném životě nespojuji, protože její životní příběh se od toho mého hodně liší.“

Herci se také věnovali doučení se rolí a jejich zlepšování, a hlavně tomu, aby je bylo dobře slyšet. V rámci procvičování nechali jednoho herce říkat roli dole v přízemí budovy a další vyběhl do prvního patra, kde poslouchal, jestli je projev dost hlasitý a zřetelný.

Když jsem se na ně přišla podívat podruhé, měli již část divadla nacvičenou. Myslím, že jsem si nevybrala úplně nejlepší scénu na příchod: Eleanor a Theodora (další host v domě) sedí v noci v knihovně, kam za nimi přijdou ještě další dva hosté. Najednou se ale ozve bouchání na dveře a oni vědí, že to není normální. Při této scéně mi běhal mráz po zádech, a to jsem měla před sebou známé tváře.

Doufám, že se jim povede divadlo dobře nacvičit, protože pokud ano, bude to velký zážitek, po němž se budou třást publiku kolena ještě celý týden.

Hill House je opředen tragickými osudy svých obyvatel

Anežka Ptáčková

Proč právě horor a proč právě Hill house? O čem hra je a jakou hudbu v ní uslyšíme? Na to všechno jsme se ptali režiséra a vedoucího skupiny Richarda Sladkého.

Co bylo předlohou pro vaše divadlo Hill House?

Námětem je hororová novela od spisovatelky Shirley Jackson jménem The Haunting of Hill House. Jedná se o dílo s opravdu jedinečným mysteriózním charakterem, při čtení mě několikrát opravdu hodně zamrazilo v zádech. Dílo spadá do kánonu hororového žánru, a dokonce i takové ikony světové literatury, jako je Stephen King, tuto knihu považují za inspiraci pro svoji tvorbu. I přesto kniha není moc známá. Dočkala se ale několika filmových zpracování, včetně nového seriálu od Netflixu, díky kterému jsem námět objevil. Nicméně je nutno říci, že filmová zpracování, zvláště výše zmiňovaný seriál, jsou dost vzdálená původní předloze.

Je to historicky první divadlo hororového žánru na Akademii Přírodní školy?

Tak na to upřímně nejsem zcela schopen odpovědět, jelikož nemám nastudovanou historii

divadelních představení za celou dobu existence Akademií. Ale na druhou stranu za dobu, během které na tvorbě uměleckých projektů na Přírodní škole participují, si na žádné hororové představení nevzpomínám, a to už je 12 let.

Mohl bys našim čtenářům alespoň stručně nastítnit, o čem vaše divadlo bude?

The Haunting of Hill House bude mysteriózní, lehce hororové drama. Prostředím, do kterého jsou příběhy postav vrženy, je staré sídlo jménem Hill House. Ten je opředen tragickými osudy obyvatel, kteří v minulosti v domě pobývali. To je důvod, proč v Hill House už dlouho nikdo nežije, starají se o něj pouze pan a paní Dudleyovi. Doktor Montague, který se věnuje studiu paranormálních jevů, je rozhodnut tajemství sídla rozluštit. Proto do domu pozve další osoby, o kterých se domnívá, že jsou senzibilní a díky tomu zachytí veškeré paranormální jevy, které by se v domě mohly teoreticky udát. Jeho pozvání přijímají dvě dobrovolnice: Eleanor, tichá a lehce labilní mladá žena s pohnutým osudem, a Theodora, rozpustilá a přímá, v mnoha ohledech naprosto odlišná od Eleanor. Na rozkaz majitelky domu se akce musí zúčastnit i Luke, který je jejím synovcem a budoucím dědicem sídla. Všichni spolu v domě stráví několik dnů pouze ve společnosti pana a paní Dudleyových, kteří ale nikdy nezůstávají po setmění. Stanou se svědky několika zvláštních událostí – jako by je dům sledoval. Nakonec jsou nuceni Eleanor poslat domů, protože mají pocit, že se jí dům dostal pod kůži až moc. Ta však nemůže odjet, protože ji dům nepustí.

Proč sis vybral jako námět právě The Haunting of Hill House a žánr hororu?

Osobně jsem letos chtěl zkusit tak trochu něco nového. Něco, co by mohlo přinést na jeviště nový rozměr, neobvyklé emoce, se kterými se divák běžně v divadle nesetká. Chtěl bych celou hru opravdu dostat na scénu i s tím mrazením v zádech – prostě „zvládnout“ horor na jevišti. To bude velké sousto, ale opravdu bych se o to chtěl pokusit. Počítám s podkreslením hudbou, světlem a tmou a taky tichem a zvuky domu. A proč právě Hill House? To je docela komplikovaná otázka. Popravdě mě příběh oslovil především díky tomu, že můj život je

propojen s domem, který je v hodně ohledech podobný Hill House. Osudy jeho obyvatel často končí tragicky, o vlastnictví domu se vedou dlouhé soudní spory a dům své obyvatele nechce pustit. V takovém domě jsem se narodil a strávil velkou část života a i přes velkou snahu a úsilí jsem se od něj stále nedokázal odpoutat a nevím, jestli se mi to někdy podaří. Jsou věci, které člověka pronásledují celý život.

Mám pocit, že ve „tvých“ divadlech hraje velkou roli hudba a zvuky. Máš nějakou metodu, jak je vybírat, a jak jsi vybíral hudbu do tohoto divadla?

Ano, soundtrack je pro mě vždy důležitý. Často mám hudbu vybranou dříve než námět, který následně hledám. Výběr hudby je dost individuální záležitost. Mám rád klasickou hudbu a filmové soundtracky. Právě filmová hudba se

nejčastěji dostane do mého divadla, protože už sama o sobě nese nějakou náladu, pocit, situaci... To mě na ní právě fascinuje. A jak už je možná zřejmé, tak i letos byla hudba vybrána dříve než námět.

Tohle je již tvoje několikátá hra, kterou se studenti Přírodní školy nacvičují. Co tě na tom baví?

Umělecké projekty mě začaly bavit už v době, kdy jsem byl studentem Přírodní školy. Je to pro mě prostor, kdy můžu tvořit něco unikátního s lidmi, kteří o to mají zájem a se kterými se cítím dobře.

Co bys vzkázal divákům?

Jsou to místa, která jsou prokletá a lidi dovádí k šílenství? Či jsou to lidi samotní, kteří z prostředí tvoří místa nevhodná k životu?

Dobyť Vesmíru

Marie Pávková

V lednu se, jako každý rok, Přírodní škola vydává na umělecký výjezd spojený s lyžováním na chatu Vesmír v Orlických horách poblíž obce Deštné. Dostat se na tuto chatu není ovšem jednoduchý úkol, cesta zabere prakticky celý den. Začneme ale od úplného začátku...

„Nástup!“ ozve se výkřik z úst ředitele školy Františka Tichého a najednou se z velkého chumlu osob postávajících u knihkupectví Neoluxor na Hlavním nádraží vytvoří poměrně vyrovnaný ovál. Zazní důležité informace o cestě vlakem a následně si všichni studenti berou své batohy a lyže a vyráží na nástupiště.

Na nástupišti zjišťujeme nemilou zprávu. Průvodčí našeho vlaku se totiž o naší rezervaci vagonu dozvěděla až na poslední chvíli, a tak jsme museli už usazené cestující žádat, aby nám místa uvolnili. Akce proběhla celkem v klidu bez nějakých velkých sporů.

Člověk, který nejel vlakem s Přírodní školou, nemůže mít ani potuchy kolik činností se dá v takovém jednom vlaku podnikat. Například: hraní cestovních karetních a deskových her, neskutečně rychlé spořádání svačin, učení scénářů na projekty, spaní, opravování testů (paní učitelky), drbání ostatních (ve smyslu probírání aktuálních novinek), náročné vyhýbání se vozíku s občerstvením, polykání pecek ovoce, ...

Přestupujeme v Hradci Králové a dál pokračujeme motoráčkem do Solnice. V Solnici vyroste na nádraží řada studentů, kteří si předávají veškeré vybavení vyložené z vlaku, a tvoří tak řetěz plný lyží a běžek s batohy. „Ježiš, to je paráda, když nám vezmou batohy autem! Já jsem si díky tomu zabalila milion věcí.“ I když se autem vozí věci na chatu snad každý rok, stejně takhle skutečnost pokaždé udělá studentům radost.

Když je vše naložené do vozíků a aut, můžeme jen s malými batůžky

se svačinou vyrazit na naši velkou cestu. Trasa je opravdu dlouhá. Nabízí mnoho krásných pohledů na zmrzlou krajinu anebo – a to je zásadní – na nečekaný malý obchůdek. Tedy abych to uvedla na správnou míru... „Hlavně buďte připraveni, že cestou si nebudete moct nic koupit!“ tuhle větu musel každý před výjezdem slyšet aspoň třikrát. Pak se ale najednou po nekonečné cestě mezi rozlehlými bílými poli objeví vesnička se samoškou. Najednou se z malého obchůdku stane velkoobchod pro studenty Přírodní školy.

A dále k našemu cíli. Může být okolo čtvrté hodiny odpoledne, tma už nám je v patách. Už je tu potok, kde nás čeká každoroční přeskakování. Není to žádná těžká aktivita, když se ovšem umíte strefit nohou na kámen. Jsou tu však i jiní extrémisti, kteří potok jednoduše projdou. Po trošce baletní aktivity nás už čeká jen kopec k Vesmíru. No, jen kopec... Pro nás to je spíše nejvyšší hora světa. Vyrážíme vstříc hlubokému těžkému sněhu, který nám sahá nad kotníky. Ze začátku jsme měli ještě všichni dost energie, pak už síly postupně ubývaly. Já jsem se nechala táhnout za ruce nahoru, protože to těžké zvedání nohou bych už snad nezvládla, ale i tak jsem byla zpocená až na zimní bundu. Cestou jsem potkávala některé odpočívající, které jsem ve tmě ani nepoznala.

„KONEČNĚ jsme nahore!“ a podobné jiné projevy radosti korunovaly naši celodenní cestu, když jsme se probrodili sněhem až k Vesmíru, kde už na nás čekala zasloužená polévka.

Akta B opět na scéně

Elijaš Miffek

Jsem na zasněžené louce, stojím kousek od sněhové zdi, která je hlavní kulisou právě natáčené scény. Rozdělili jsme oheň z ukradeného dřeva. U ohně sedí dva komicky oblečení vojáci, mají na sobě červená trika se sovětskými symboly. Ozve se štěkot psa. Vojáci vstanou a jdou se do tmy podívat, co se děje...

Film Akta Beginning je nepřímým pokračováním filmu Akta B z minulého roku. Původní film Akta B je parodií na seriál Akta Z. Ve filmu jsou přivoláni dva detektivové, aby zneškodnili monstrum, které chodí v noci po Orlických horách a zabíjí lidi na potkání. Příběh současného filmu dějově předchází tomu, který vznikl loni. Popisuje především události, kterými si prošla hlavní postava, kterou ztvárnil kvintán Bedřich Satrapa, před svou proměnou v nestvůru.

Tvůrci filmu, režiséři Matyáš Lukavský taktéž z kvinty a výše zmíněný Bedřich, se nechtěli opakovat, a proto tento díl už není parodií na seriál Akta Z jako loňský film. Natáčení probíhá v zasněžené krajině, která má představovat Sibiř za druhé světové války.

Ve filmu se objevuje až absurdní oblečení, například hlavní postava je oblečená v ovčím kožichu a na hlavě má zelenou paruku. „Drtivou většinu kostýmů jsme si půjčili v kostyméřně. To znamená, že kostýmy, které jste viděli minulý rok, tu budou taky a máme jich ještě víc než minule,“ komentoval oblečení herců Matyáš.

Herecké výkony, které jsem viděl při natáčení, byly velice přesvědčivé. Největší problém, se kterým se skupina filmařů musela vypořádat, byla skutečnost, že podle scénáře je ve filmu ženská role, ale všichni herci jsou muži. Problém proto vyřešili elegantním způsobem: nalíčili jednoho z herců, Pavla Preislera, a dali mu absurdní růžovo-fialovou paruku, i když ta vlasy lovkyně na Sibiři v roce 1945 moc přesvědčivě nenapodobuje. To však nevadí, protože jak řekl Matyáš: „Ve filmu je kladen důraz spíše na jeho humoristickou stránku a občasná nerealističnost ji ještě znásobí.“ Matyáš se vyjádřil také k hereckým výkonům: „Jsou úžasné, opravdu. Když si vezmu třeba Bedřicha... Všechno, co jsme po něm chtěli, udělal přesně tak, jak jsme si to představovali, a ostatní herci jsou taky výborní.“

Podle všeho to tedy vypadá, že film bude rozhodně stát za zhlédnutí. Teď už jen musíme počkat, než bude hotový. Film bude možné vidět na Filmovém večeru, který proběhne pravděpodobně ze začátku nového školního roku.

Nejsou vidět, ale slyšet

Julie Kadlecová

Hudba a divadlo jdou ruku v ruce, proto vznikla skupina hudebníků, kteří doprovází divadlo. Návštěva z pravěku a klip k písni Pane Newton. A jak vypadá jejich vesmírné odpoledne?

Návštěva z pravěku poprvé

První věc, která na mě dýchla, když jsem vešla do jídelny, byl čirý hudební entuziasmus. U stolu, který byl hned u dveří, seděl pan učitel Vítek, paní učitelka Fína a Adam, student z Mí, a před nimi scénář divadla Návštěva z pravěku a dva počítače, jeden s otevřeným notačním programem a druhý s jakousi tabulkou. Zapáleně gestikulují, diskutují o instrumentaci a propojení jednotlivých motivů.

Abych se přiznala, nejdřív jsem se v té změti informací ve scénáři a v počítači moc nevyznala. Zeptala jsem se proto na tabulku v jednom z notebooků. „Máme za úkol napsat scénickou hudbu. Začali jsme tím, že jsme vymysleli pět motivů (nejkratší hudební útvar – pozn. red.) vztahujících se k určitým postavám nebo tématům divadelní hry, které budeme používat a dál rozvíjet. A tady,“ ukazuje pan učitel Vítek na obrazovku počítače, „máme takovou tabulečku, kam zapisujeme charakteristiku jednotlivých motivů. Naše hudba musí vždycky vystihnout tu správnou náladu a rozměr dané scény,“ vysvětluje. „Návštěva z pravěku se odehrává napůl ve čtyřicátých letech minulého století, napůl ve fantazijním světě v Africe v devatenáctém století. Jednotlivé motivy jsou mezi sebou více či méně kompatibilní, všechny by se propojily v závěrečné skladbě. Ty motivy jsou pojmenované: Pierre, Kadu, Obětem zla, Praha, Terezín...“

Pane Newton

V tu chvíli do jídelny vchází František se slovy: „Tak my jsme si to nějak zkusili.“ Do té doby totiž zkoušel s kluky z Ksí písničku Pane Newton, ke které natáčí klip. Teď přišel čas vyzkoušet to i s kytarou a nahrát. Tím je přerušena práce na Návštěvě z pravěku, zvedáme se od stolu a následujeme Františka.

Vyrazila jsem tedy s Vítkem, Fínou a Adamem za Františkem a Ksíány na chlapeckou půdu, kde už čekali kluci. Držel se tu typický pach mokrých ponožek. Po několika více i méně zdařilých pokusech jsme ale zjistili, že chlapecká půda není vhodná pro nahrávání. Vedle, na holčičí půdě, se totiž zkoušelo Dobyť severního pólu a jedny zavřené dveře očividně nebyly dostatečná hluková bariéra. Přesunuli jsme se tedy do Štítu – pokoje v podkroví.

Jelikož je Štít mnohem menší než chlapecká půda, devět primánů, tři učitelé, Adam a já se tam jen stěží vejdem. „Sólisti k sobě, sbor dozadu,“ naviguje Franta. Nakonec se všichni porovnají a opět se zkouší. Sólo zpívají Kuba a František, sbor se přidává na refrény. Jelikož tuhle písničku znám, nakonec jsem učiteli přemluvena, abych se přidala do sboru a zpívala s nimi i na nahrávce.

Nejtěžší věc při nahrávání je udržet zpěváky i všechny okolo v klidu. Já už jedno nahrávání se sborem zažila, takže vím, jak dokonalé ticho musí být, ale tady si každou chvíli někdo přeshlápne, zasuští oblečením nebo zaskřípá podlaha. Pak sólisti

ta jednou ztratí hlas nebo sboristi nastoupí pozdě. Není divu, že musíme nahrávat alespoň šestkrát, než jsou všichni spokojeni.

Návštěva z pravěku podruhé

Konečně jsme hotovi. Všichni odchází, zůstává jen Adam z Ksí, který hraje na akordeon, Miko-láš z Ný, cellista, učitelé Vítek a Fína, Adam z Mí, který má u sebe veliký buben a já. Nyní se bude nacvičovat předehra k Návštěvě z pravěku. „Už to umíte z paměti?“ ptá se Vítek, „jo? Tak to je super,“ dodává a zahajuje zkoušku.

Krásná, nostalgicky sladká část přede hry se střídá s částí agresivní a rytmickou, jejíž atonalita

zdůrazňuje náladu děsivého záporáka Kadu. Po malé pasáži s violoncellem nesedí rytmicky, ale jinak jim všechno šlape a po chvíli už si pobrukuji chytlavou melodií skladby.

Venku je dávno tma, když se muzikanti rozcházejí. A bude trvat ještě hodně dlouho, než mi v hlavě přestane hrát předehra Návštěvy z pravěku.

Na Akademii dílo skladatelsko-muzikantské skupiny neuslyšíte. Návštěva z pravěku totiž není klasickým přírodovědeckým divadlem, nacvičuje se už od podzimu a bude se hrát 21. března v Salesiánském divadle v Praze Kobylisích. Klip k písni Pane Newton bude spolu s ostatními filmy promítnut na Filmovém večeru, který se bude konat ze začátku nového školního roku. Na obě akce jste samozřejmě srdečně zváni.

Animace s příchutí soli

Anežka Ptáčková

„Neste mě, neste, ptáci, do nebes, k divokým kachnám volám přes vrátka, skřivan ať zanechá mě blízko hvězd a straky odnesou má zrcátka...“ To je první sloka písně Do nebes od Zuzany Navarové, ke které se Ksíanky (sekundánky) Žofka, Kačka, Johanka a Anička rozhodly udělat animaci pod vedením paní učitelky Schmidtové. Abyste si dokázali představit, jak taková práce vypadá, popíšu vám, jak animovaný film vzniká.

Holky mají celkem ztížené podmínky na práci, protože místnost, v níž animují, je velmi malá. Dají se zde ale zatemnit okna, aby se neměnilo světlo, a to je pro animaci potřeba. První den začaly holky se scénou, v níž se na nebi pohybují mraky. Sedí u animovacího stolu, na kterém jsou připevněny dvě lampičky a fotoaparát. Lampičky osvětlují plech vyložený modrým papírem. Na papíru jsou vidět bílé mráčky. Když se člověk podívá blíž, zjistí, že jsou stvořeny ze soli. Holky jemnými štětečky mění drobně jejich tvar, případně umístění, a po každé přeměně scénu vyfotí na fotoaparát napojený na počítač s animovacím programem Dragon frame 4, který snímky ukládá, skládá je za sebou a tím vytváří film.

„Kámo, Žofina a Johana zničily už dva štětce,“ hlásí mi Kačka. Myslím si, že holky jsou moc šikovné a hlavně, že musí mít hromadu trpělivosti. „Zatím mi trpělivost nedochází, což je celkem výjimečné,“ říká Žofka, když se ptám, jak to zvládají. Ve stísněné místnosti vládne naprostá pohoda a rozléhají se v ní písničky z mobilu.

Druhý projektový den již holky vytváří ze solných mraků husy a já se jen divím, co všechno se dá z obyčejné soli udělat, od mraku přes husy až po stojící dívku. Již naanimovaly 122 snímků, což převedeno na čas znamená 10,2 vteřin. Tento úsek

vytvářely asi devět hodin. Pro zajímavost, celá písnička má tři minuty a deset sekund, takže jim musíme držet palce, aby to stihly do Filmového večera Přírodní školy, který se bude konat ze začátku nového školního roku. Bílé husy na modrém nebi pomalu mizí v dálce spolu s dalším dnem.

Moje role je ředitel Vesmíru

Julie Kadlecová a Anežka Ptáčková

Všechny záhady a taje Vesmíru nám nevysvětloval nikdo jiný než jeho ředitel o. Tomáš Hofmann. Jaký je jeho osobní příběh a jakou roli v něm hraje Vesmír?

Co je vlastně Vesmír zač?

Vesmír je velký, to je celé stvoření, jak někdy říkáme. Víme ale, kam tou otázkou míříte. Areál Vesmír, který se oficiálně jmenuje Diecézní centrum života mládeže Vesmír, je zařízení, které vzniklo v roce 1992, pár let po pádu komunistického režimu. Tehdy bylo konečně možné, aby se křesťané scházeli svobodně. U nás, v Hradci Králové, nastoupil tehdy biskup, který dlouhé roky nemohl vykonávat svou práci, protože mu to režim zakazoval. Když se ujal vedení diecéze, toužil mít nějaký dům nebo zařízení, kde by žila stabilně malá komunita a kam by mohli jezdit mladí lidé. Proto sem poslal pana kněze Pavla Rouska a tomu řekl: „Najdi si několik lidí, žijte tam a mějte čas na lidi, kteří sem budou přijíždět.“ A tak to vzniklo. Postupně se stal Vesmír

známým, dneska to už je dvacet šest a půl roku, co takhle fungujeme, a po celý rok sem přijíždějí hlavně mladí lidé, ale občas i mladé rodiny, někdy školy. Jde nám o to, aby tady lidé zažili přijetí, aby se tady cítili dobře.

Proč se toto zařízení jmenuje Vesmír?

Úplně přesně nevím. Toto zařízení sloužilo v době komunismu jako pionýrský tábor. Pravděpodobně ho tak nazvali, když vznikl, a my jsme si ten název nechali. Hodí se taky proto, že jsou tu krásné čisté noci bez mraků. Jsme na kopci a kolem nejsou žádná světla, a tak jsou vidět hvězdy skutečně od obzoru k obzoru, takže je do nich člověk úplně ponořený.

Co Vás k Vesmíru přivedlo?

Poslal mě sem pan biskup Dominik Duka, současný pražský kardinál, v roce 2006, když jsem končil službu v armádě jako vojenský kaplan. Jsem kněz katolický, a to znamená, že místo, kam jdu, je závislé na mém, řekli bychom po vojensku, veliteli, a to je biskup. A ten chtěl, abych pracoval s mládeží. Věděl, že mě taková práce baví, proto mě sem poslal.

Jakou funkci zde na Vesmíru zastáváte?

Teď řeknu něco, co je komické: moje oficiální role je ředitel Vesmíru. Řídím celý Vesmír, tomu se vždycky směju. Jsem ředitel tohoto zařízení, ale mám na starosti i dalších pět lidí: jednoho kolegu kněze a čtyři mladé lidi, kteří na rok na dva přijdou sloužit právě těm lidem, kteří sem přijíždějí.

Říkal jste, že jste před svým působením zde pracoval jako vojenský kaplan. Co obnáší toto povolání?

Je to jedna ze služeb, které armáda ve svobodné demokratické zemi poskytuje vojákům. Vedle služby psychologa by měla být na každém větším útvaru k dispozici také služba kaplana. Kaplan a psycholog tam jsou proto, aby spolupracovali, není to tak, že by jeden mohl nahrazovat druhého, protože jedna věc je psychika člověka a druhá věc je jeho duchovní rozměr. Kaplanům v armádě se také říká duchovní. Oni jsou sice duchovními i mimo ni, ale v armádě se to pojmenování víc používá, v armádě je víc než jinde potřeba, aby byli všem k dispozici proto, aby s nimi mohli o duchovních věcech hovořit. Duchovní život, to neznamená psychika, ale vnitřní život. Do duchovního života patří i konkrétní víra, ale nemusí to být vždycky křesťanství, v naší postkomunistické armádě je těch, kteří se hlásí ke křesťanství, relativně málo. Kaplan je v armádě také k tomu, aby podporoval lidi, kteří v armádě slouží a ocitnou se v nelehkých situacích, například když jdou do mise a je důležité, aby byli vnitřně srovnaní se svojí pozicí. Samozřejmě, že to znamená, že i kaplan musí být sám se sebou srovnaný, i on potřebuje mít svoje duchovní.

Ještě jedna otázka k fungování Vesmíru: kdo jsou Týmáci?

Týmáci jsou členové základní komunity našeho malého Vesmíru, to znamená, že jsou to mladí lidé, kteří mají hotovou střední nebo vysokou školu, studium přerušili nebo jsou vyučení a chtějí dát jeden nebo dva roky svého života do služby dalším lidem. Tady jsou placení minimálně, samozřejmě mají na živobytí, to je jasné, ale vnímají svou práci spíš jako službu pro to, aby další mladí lidé mohli zažít hezké chvíle, aby si mohli popovídat, zasportovat si, vzdělat se, najít nové kamarády... Mnoho lidí na Vesmíru našlo i své budoucí manžele a manželky. Je to služba velmi intenzivní, týmáci mají volno jen jeden den v týdnu.

Kde se vzal rituál pokřiků před jídlem?

Pokřiky vznikly úplně spontánně, to jsem tu ještě nebyl. Během dne se dělá spousta věcí a na jídlo se všichni sejdou a my chceme, aby se stolovalo společně, aby si každý nebral jídlo,

Vesmírné pokřiky (ukázka):

Uta, uta na mamuta... *Opakuje se a zrychluje se. Můžeme se bit i do hrudi. Pak jeden zařve: „Kam?“ a ostatní: „Do jeskyně, HAM!“*

Rohlíky jsou tady, neumřeme hladu. HAM.

Kobylky jsou tu chacha, kobylky jsou tu. *(pomaleji)* Žerou všechno, na co přijdou. Kobylky jsou tu chacha, kobylky jsou tu! HAM!

kdykoliv má hlad, ale aby se i stolování bralo jako určitá společenská událost. Tento rituál vznikl jako touha vyjádřit úplně jednoduchým, někdy i třeba skoro infantilním, způsobem radost z toho, že jsme spolu. Ale jsou také chvíle, kdy pokřik neděláme, to není něco, co by muselo vždycky být.

Vy už jste na Vesmíru docela dlouho a zažil jste tedy víc přírodoskolských výjezdů. Jaký byl Váš nejsilnější zážitek s Přírodní školou?

Nevím, jestli je nejsilnější, ale vzpomínám si na jeden, který se mi strašně líbil. Je to tak, tuším, osm devět let, když jste jako Přírodní škola během výjezdu nacvičovali divadlo Lotrando a Zubejda. Líbilo se mi, jak bylo provedené, líbilo se mi, že jste s ním ještě během týdne vystoupili před místní školou, to mě fascinovalo. To se mi zdálo krásné i smysluplné, ta touha rozdělit se, obdarovat někoho radostí, to, že to člověk nedělá pro sebe, ale pro druhé a zadarmo.

A teď tu máme poslední otázku: Kdo a kdy zavěsil houpáčku před kostel svatého Matouše?

Ta houpáčka už není první, už je minimálně třetí nebo čtvrtá. A ta současná je tam jeden a půl nebo dva a půl roku. Původně je tam asi od roku 1999 nebo 2000, to znamená, že tam byla zavěšená skoro před 20 lety, možná ještě dřív. Houpáčka je velmi oblíbená a je tam opravdu dlouho.

Ve zmrzlém těle zdravý duch

Anežka Ptáčková

Na Přírodní škole je na výjezdech zvykem hned ráno po budíčku vyjít ven a cvičit, ať už mrzne nebo je vedro, rozcvička je za jakéhokoli počasí. Nejprve vám ale musím říct, jak to u nás ráno chodí: nejdříve je budíček, během kterého hraje František (náš pan ředitel) na kytaru. Zahraje dvě písničky dle vlastního výběru a pak zakřičí „Budíček, za pět minut rozcvička!“ Po tomhle necitlivém vzbuzení následují obvykle dvě minuty na převlečení a alespoň částečné probuzení se a pak se znovu ozve Františkov hlas odpočítávající: „Třicet, dvacet devět, dvacet osm...“ a pak už následuje rozcvička. Ti, kteří přijdou pozdě musí dělat dřepy.

Na našich zimních rozcvičkách je velmi specifické to, že se cvičí ve sněhu. I to má nějaké výhody, ale i nevýhody. Mezi výhody patří možnost koupat se (tj. válet se) ve sněhu, mezi nevýhody pak například přespolní běh na ledě, a to i tehdy, když je odměněn krásným výhledem do krajiny.

Hodně lidí nechodí na rozcvičku, řekněme, upravených. Jen v pondělí jsem napočítala dvanáct kluků s přezůvkami na nohou, i když byl sníh, mrzlo a i mně byla zima, a to jsem měla teplé ponožky a sněhule.

Rozhodla jsem se udělat anketu o ranním vstávání, protože mě zajímalo, v jakém duševním rozpoložení studenti vstávají, s jakou chutí a jestli se třeba stihnou obléct.

Kdy vstáváte na rozcvičku, při první či druhé písničce, nebo snad později?

Kačka: S druhou.

Matyáš P.: Když mne vzbudí první, tak vstávám při první, když mne druhá, tak vstávám na druhou, jinak mě vzbudí někdo jinej.

Jula: Po první písničce.

Vojta H.: Vstávám, když se odpočítává 30.

Matěj: Mám budíka na 7:15.

Maruška: Hodně dlouho po druhé písničce.

Stihnete se za vymezený čas obléct, nebo jdete na rozcvičku v pyžamu?

Kačka: Půl na půl.

Matyáš P.: Když jsem línej, jdu v pyžamu, když nejsem línej, tak se převlíknu.

Jula: Stihnu.

Vojta H.: Stihnu se převlíct do normálu.

Matěj: Ano, stihnu se převléct vždycky.

Maruška: Nestihám se obléct, ani náhodou.

Stihnete se před rozcvičkou učesat?

Kačka: Ne.

Matyáš P.: Ne.

Jula: Ne.

Vojta H.: Před rozcvičkou rozhodně ne.

Matěj: Když jdu okolo, pročešu si vlasy, ale nevím, jestli je to ráno.

Maruška: Ne.

Jaké je vaše duševní rozpoložení, když ráno vstáváte na rozcvičku?

Kačka: Moje duševní rozpoložení vypadá tak, že bych nejradši vzala Františkovu kytaru a rozmlátila mu ji o hlavu.

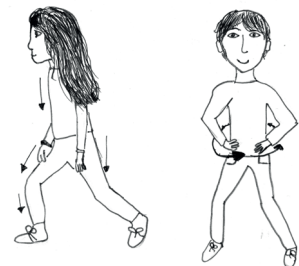
Matyáš P.: Co? Jaký duševní rozpoložení? Přemýšlím nad sebevraždou a chci se řezat.

Jula: Nevím, asi ještě nemám žádný duševní rozpoložení.

Vojta H.: Jsem naštvanej, protože nám škola začíná v 7:50, tak by mi připadalo dobré začínat i rozcvičku v 7:50!

Matěj: Jsem malátnej.

Maruška: Většinou jsem po ránu pozitivní – stejně jako přes den. Ale na výjezdech jsou rána zkrátka jiná. Jsem prostě nepřičetná

Kdo je z jaké třídy? Kačka – Ksí, Matyáš P. – Ný, Jula – Mí, Vojta H. – Ksí, Matěj – Mí, Maruška – Ný

Dobytí severního pólu

Elijáš Míffek

Jedna z projektových skupin, kterou tvoří herci z kvinty a kvarty, se rozhodla zpracovat divadelní hru Jára Cimrmana Dobytí severního pólu. Vzhledem k tomu, že by se hra dala považovat za českou divadelní „klasiku“, si nevybrali jednoduchý úkol.

Na zkouškách, kterých jsem se účastnil, jsem byl svědkem vtipných scén, které mne nejednou pobavily, takže si myslím, že výsledné provedení hry, kterou si skupinka mírně předělala, bude stejně humorné a živé jako její předloha. Do textu jsou zasazeny nářázky na studenty Přírodní školy a také na naši školu.

Režisérem hry je student kvinty Jakub Fojtík. Poznává se to také podle toho, že Kuba má u sebe tlačítko, které používají porotci v televizní soutěži Československo má talent. Tlačítkem vytrubuje herce, kteří během zkoušky udělají závažnou chybu. Náš časopis pro vás připravil rozhovor, ve kterém vám Kuba blíže přiblíží průběh zkoušek i divadlo samotné:

Proč jste si vybrali zrovna tuhle hru?

Chtěli jsme hru, která je nějakým způsobem zajímavá, která je alespoň trochu vtipná a která je pro dostatečný počet lidí, abychom to byli schopní utáhnout.

Jak moc jste hru upravovali?

Upravili jsme ji docela dost, jsou v ní poměrně výrazné škrty, protože bylo potřeba ji zkrátit, a zároveň jsou repliky upravené tak, aby líp seděly hercům a vlastně i obecně. Hra je zkrácena asi o čtvrt hodiny, nechceme, aby přesáhla čtyřicet minut.

Na zkoušce jsem si všiml, že jste do hry zakomponovali nějaké interní vtipy z naší školy. Je tam takových nářazek víc?

Je jich tam pár, ale nechceme, aby byly všude. Na některých místech si aktéři sami řekli, že by se jim tam hodily, že to bude něco na osvěžení, takže jich tam pár je.

Kolik herců se na hře podílí?

Herců máme pět, potom máme jednoho kulisáka a mě.

Ženskou roli hraje Michal K., jaký to má důvod?

Důvodů je několik, zaprvé i v originále hraje postavu ženy – matky – muž, takže je to trochu odkaz na Cimrmany, zároveň se nám ale také nepodařilo sehnat holku, a jelikož jsme původně měli trochu jiný námět, ve kterém nebyla dámská role a formovalo se to s touhle skupinou, tak to vlastně dopadlo tak, jak to dopadlo.

Jak jsi spokojený s výkony a pracovní morálkou herců?

Pracovní morálka je strašná, úplně hrozná (říká pobaveně). Ale posouváme se, morálka je sice stále velmi špatná, protože koncentrace není, řekněme, vždy stoprocentní, výkony se ale zlepšují. Je ale stále co pilovat, vždy to může být lepší.

Ve hře je také hudební složka, kdo ji tvoří a kolik má písniček?

Hudební složka je převážně tvořená z choreografií, v podstatě reálně zpívaná je ve hře jen jedna písnička, nebo řekněme dvě, na začátku a na konci, nicméně mají stejnou melodii se stejnou tematikou. Hudbu jsme převzali od Cimrmanů, Fína (učitelka hudební výchovy) se ji pokouší rozklíčovat a doufáme, že s námi bude spolupracovat i nadále, nejspíš s námi bude hrát i na premiéře, na Akademii.

konci, nicméně mají stejnou melodii se stejnou tematikou. Hudbu jsme převzali od Cimrmanů, Fína (učitelka hudební výchovy) se ji pokouší rozklíčovat a doufáme, že s námi bude spolupracovat i nadále, nejspíš s námi bude hrát i na premiéře, na Akademii.

A co se na této hře nejvíc líbí tobě?

Líbí se mi poselství, které hra má. Je v ní jedna taková věta, která to nejvíc shrnuje, otec (jedna z postav) říká: „Než na vás být surový, pošlu vás do světa. Však ona jim ta lidská společnost zahynout nedá.“ Myslím si, že to je na té hře nejvýraznější, a je to i důvod, proč je tak dobrá.

Hej, pane Newton!

Marie Pávová

Zatímco většina skupin pracovala sobotní odpoledne v teplém zázemí chaty, vydala se tvůrčí skupinka studentů KsÍ a Ný ven. Jejím záměrem je vytvořit klip na originální píseň Ondřeje Tichého s názvem „Pane Newton“. Píseň je okolo dvaceti let stará. Vznikla v rámci projektu věnujícího se fyzikálnímu vědci Isaacovi Newtonovi a dodnes se používá jako učební pomůcka. Vysvětluje totiž Newtonovy zákony.

Šla jsem se skupinkou ven. Krajina byla ponořená do husté mlhy a všude kolem se tyčily hromady čistě bílého sněhu. Vypadalo to jako výjev z dětské pohádky. I přes to, že bylo něco okolo půl páté odpoledne a viditelnost už byla nižší, začalo se natáčet pod režii Igora Pokorného ze třídy Ný (kvarta). Říkala jsem si, že mi o svém projektu nebudou chtít kluci nic říkat, protože to bude překvapení, ale zdání klame. Sotva jsem totiž opustila teplo chaty a začala vnímat studený vzduch, začali mi chaoticky vysvětlovat, o čem píseň je a jak bude vypadat jejich klip.

Ten večer natáčeli záběr, ve kterém jeden z kluků jel na saních a srazil své kamarády, kteří měli nejspíše hrát náhodné kolemjdoucí. Když jsem to tak pozorovala, začalo mi být těch malých kluků líto. Ono padat v tomhle počasí několikrát za sebou do hromady sněhu, není žádná sranda. Ale optimismus ze skupinky nevypřchal ani náhodou. Tato scéna měla vysvětlovat zákon akce a reakce.

Zákon setrvačnosti

Jestliže na těleso nepůsobí žádné vnější síly nebo výslednice sil je nulová, pak těleso setrvává v klidu

Zákon síly

Jestliže na těleso působí síla, pak se těleso pohybuje zrychlením, které je přímo úměrné působící síle a nepřímo úměrné hmotnosti tělesa.

Zákon akce a reakce

Proti každé akci vždy působí stejná reakce. (vzájemná působení dvou těles jsou vždy stejně velká a míří na opačné strany.)

Pohybové zákony

Hudba i text písně Ondřej Tichý

Těleso setrvává v klidu
nebo v rovnoměrně přímočarém pohybu,
dokud na něj nepůsobí síla,
která s původním smyslem se popírá.

Rf: Pane New... New... Newton
Bereme vás ve škole, učíme se o síle?
New, New, Newton.

Těleso a jeho vlastní hybnost
není fyzikálně vůbec žádná hloupost?
Naopak hybnost a její vlastní změna (časová),
Je síla tělesu udělená.

Rf: Dvě tělesa dvě způsobují síly,
které vzájemně sobě si udílí,
orientaci mají právě opačnou,
ale velikost mají obě společnou.

Ze saní se najednou stal velmi zábavný dopravní prostředek pro všechny kluky u natáčení. „Hele, ty sáně ještě budou potřeba,“ nabádá kluky vedoucí projektu, když už bylo dotočeno. Saním chyběl jen kousek k tomu, aby se rozpadly pod nátlakem kluků, kteří si na ně lehali všichni najednou. Všechno ale statečně vydržely. A teď vzhůru zpátky do vyhráté chaty!

Na klip se můžete těšit na Filmovém večeru Přírodní školy, který se bude konat ze začátku nového školního roku.

Vítězná fotka ve fotosoutěži Nejlepší vesmírná fotka

autorka koncepce fotky: Františka Ekrťová

Koutek mrazivé poezie

texty: redaktoři časopisu, tušová malba: Alžběta Šebánková

Ledová pustina

Sníh všude okolo, stopy, které vedou odnikud nikam. Krajina uvězněná pod sněhem. V mlze mizí vše, za čím jdeme. Napravo nalevo, všudypřítomné mrazivé ticho. Zvuk větru – eufonie. Osamocená bříza na obzoru, zmrzlé větvičky. Šero v poledne, které je znásobeno chladem. Bořit se do sněhu, dýchat, mrznout, vnímat. Za jak dlouho bude léto? Planina jako oceán plný hrozivých bílých vln, které se hrůzostrašně vzdouvají. Čas, který jako by neběžel. Krásné vločky, které dohromady dají moře. Ospalá chvíle dlouhá jako lusknutí prstů, ale zároveň několik hodin. Chvilke přešla. Zasnění je pryč. Jdu zpět. Zpět do povinností. Chvilke je ztracena v hlubinách času. Zůstala jen vzpomínka. Vzpomínka, kterou odvane čas.

Vzpomínka na jaro

Procházím se zimní krajinou,
míjím řadu holých modřínů
a panenku Marii
schoulenou do bílé peřiny.

Vycházím z kostela svatého Matouše
a můžu se jen pokoušet
představit si jarní svět,
kdy byla louka samý květ.

Zima však teď zachvátila tento kraj
a já mám boty plné sněhu až po okraj.
Už se těším na horkou polívku,
teplý spacák či teplou postýlku. :)

Zimní krajina

Sníh bílý jak nevěstin šat,
do mých rukou pouští chlad.
Všude bílo jak na papíře,
cesta jde hledat jen ztíže.

Zaséváme ve sněhu stopy.
Chlad se šíří i přes boty.
Lehký vítr vlasy bloudí,
jak to zmrzlé trní zkroutí?
A větve stromů, jak by smet,
posypal všude led.

Jak cíl svůj v mlze hledat máme?
Když ani na boty si nevidíme.
Sama nevím, jestli bát se mám,
co když přede mnou stojí obr sám?

Tak stopy své ve sněhu opouštím
a v teple už se rozpouštím.
Z okna však vidím,
že ta hustá mlha se jen tak nerozední.

Do ztracena

V mléčné mlze
Těžknou mlhavý vzpomínky
Na jaro
Ticho trhá mi bubínky

Jsem nikdo,
Osoba beze jména
Kráčejíc alejí,
Co ztrácí se do ztracena
Kolem mne
Chvěje se jediná věta:
Kde v sobě prázdno máš,
Tam hledej konec světa

Všechno spí
I slzy zamrzly na tváři
Spínám ruce
Na pobořeném oltáři
Modlím se za sebe,
Všechny muže a ženy
A moje bubínky
Byly tichem protrženy

Když se o zábavu postará nehoda

Julie Kadlecová

Vesmír je výjezd nejen umělecký, ale i sportovní. Jeden den se pracuje na projektech a druhý den se věnujeme třem zimním sportům: sjezdovému lyžování, snowboardování a běžkování. V neděli 13. ledna se skupina lyžařů a snowboardistů vydala hned po snídani na sjezdovku. Venku byla už druhý den mlha a zima očekávatelná v polovině ledna. Početná výprava se v helmách a s vybavením na ramenou vydala na strastiplnou cestu, která končila na vrcholu svahu. Teprve, když se lyžaři v přeskáčkách a snowboardisti v ohromných snowboardových botách dopotáčeli až k lanovce, všimli si podezřelého detailu – lanovka nejezdila.

První signály, že něco není v pořádku, se objevily už ráno. Na naší chatce vypadl proud a po snídani přestala téct i voda, což uvěznilo namydlenou Dolmu v koupelně. Na snídani se ale nic neobvyklého nestalo, elektřina zrovna fungovala, takže všichni byli ukolébáni v domněnání, že to nejhorší mají dnes za sebou.

„Na stránkách skiareálu píšou, že vypadl proud,“ hlásí Matyáš na sjezdovce vedoucím. „Nešířte poplašný zprávy,“ odbyde ho Adam, vedoucí snowboardové skupiny. Následuje přednáška o stavbě snowboardu, o různém vázání, pak o technice jízdy, ale elektřina stále ne a ne naskočit. Co dál?

„Kdo je začátečník, může trénovat s někým pokročilým,“ rozhodne Adam. Jelikož na prkně stojím poprvé, chvíli sjíždím technikou „padající list“ pár desítek metrů po svahu. Dole se rozpnu, vezmu snowboard a šlapu zase nahoru. Po chvíli si všimnu, že vedle smrků roste pod rukama několika spolužaček malé iglú. Ráda se k nim přidávám. Při stavbě se všechny dobře bavíme, hodně se smějeme a dokonce nacvičujeme koledu „Maria hustým lesem šla“ ve čtyřhlase. Nejtěžší věc na stavbě sněhového příbytku je asi střecha, jejíž stavbu jsme vyřešily tak, že si Františka vlezla dovnitř, ohnula se v pase a zakulatila záda, na něž jsme vrstvily sníh tak dlouho, až držel v požadovaném tvaru. Své dílo dokončujeme přesně ve chvíli, kdy se zavelí k odchodu zpět na chatu, protože lanovka se asi už nerozjede.

Ačkoliv by někdo mohl označit sportovní den za nevydařený, podle mě to byl zatím jeden z nejzábavnějších na Vesmíru. Člověk si holt musí umět poradit i bez elektřiny.

